

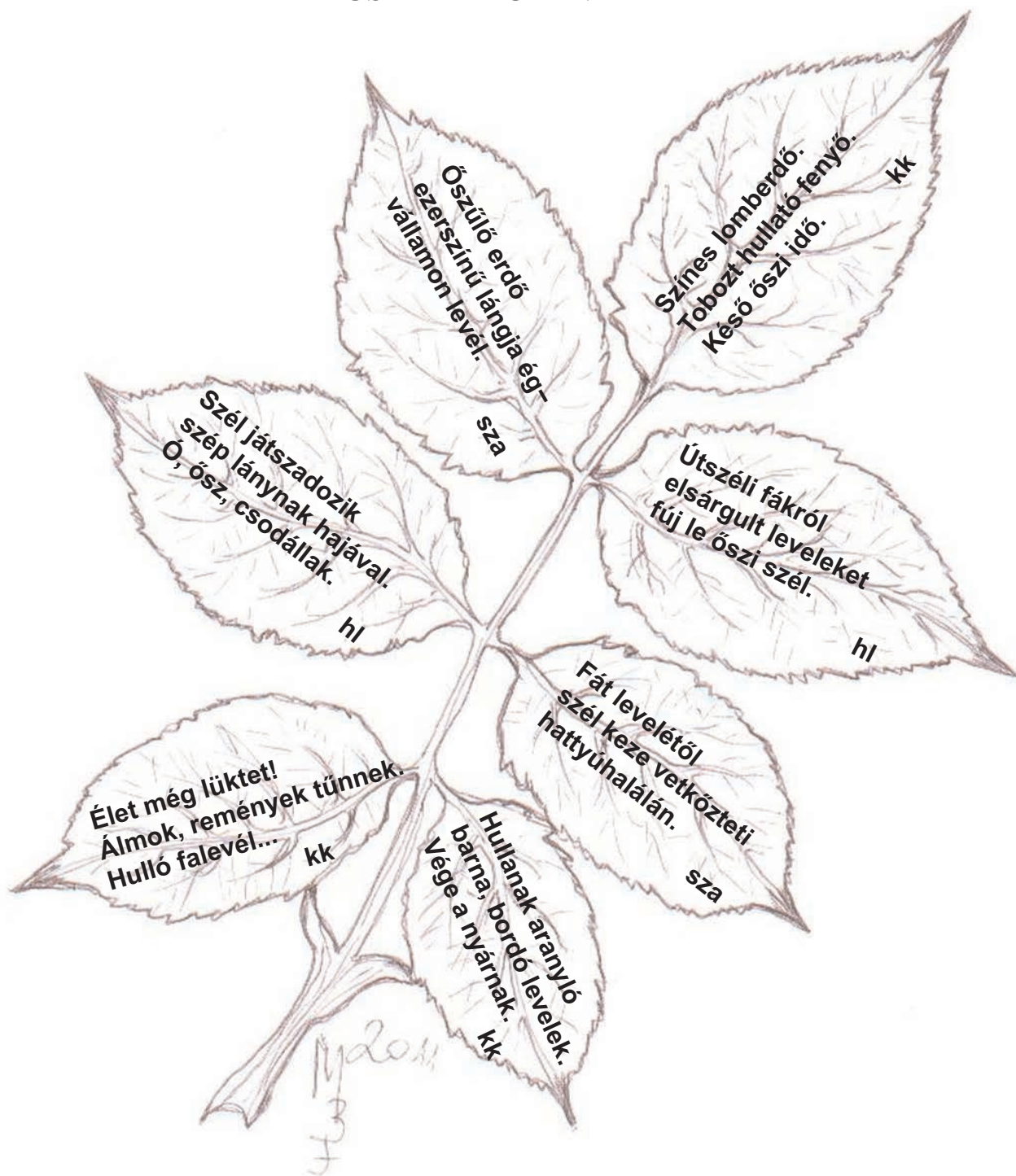

IRODALMI-KULTURÁLIS
FOLYÓIRAT

I. ÉVFOLYAM 2. SZÁM
2011. SZEPTEMBER

ÁRA 200 Ft

ŐSZI HAIKU-LEVELEK

RINYAI LÁSZLÓ

SZABÓ IMRE

Az Élet

Ó, te Élet, sok embernek oly sok jót adsz,
 másoknak meg semmit sem juttatsz.
 De ezt csak a testükkel teszed,
 lelküket mérlegre helyezed.

Pablo Nerudához

Ó, Neruda, Budapest gyönyörű! Ifjúkorod
 csodált városa az őszben kacéran hullatja
 fáinak sárga-piros leveleit. Pompázik utcáinkon
 az ősz lilás rózsája, telten feszülnek
 csokorba kötve a fagyöngyök. Sárga, kék
 szegfűk villannak elő a virágüzletek
 üvegei mögül. Érett levelét csurgatja
 az aranyló körte, piroslik a jonatán alma,
 csípős édességét kínálja a rozsdaszínű naspolya,
 fonott kosarakban gőzölög a főtt kukorica.

Messzire ragyog a Parlament a nyáriás égben.
 Karcsú tornyai szigonyként merednek a Dunára.

Amikor a Vár szűk utcáin jártál, körülfogtak
 a műemlékházak, Számodra talán
 a középkori Párizst idézve.
 Jó ismerősként köszönne Rád most is
 a Mátyás-templom s a fehérvövény Halászbástya.

A Városliget mintha égne színpompájában az ősznek.
 Magasra lövelli sugarát a szökőkút,
 szoknyát lebbent a szél a Szigeten.

Új híd ring a Duna felett, a folyó alatt bújik át a metró.

Veletek vagyunk, Neruda, minden nap várjuk
 Chiléről az új híreket. Köszöntünk ifjúságot
 szeretett városából, e csodás ősz minden pompáját
 Eléd idézve, csodaszép fővárosunk varázsát repítve
 baráti üdvözlettel a távoli Dél-Amerikába.

Hallom a csendet

Hallom a csendet most is,
 Ahogy esténként körbe járt,
 Lábujjhegyen közeledett
 Úgy, hogy ottléte szinte fáj.

Hallom a csendet most is,
 Ahogy itt belül muzsikált,
 Reszketve szötte álmait,
 E csöndnek szép dallamát.

Hallom a csendet most is,
 Ahogy zümmögve átölel,
 S készíti szívem vágyait,
 S elhozza egészen közel.

Hallom a csendet most is,
 Nem szállt így lágyan sohasem.
 Dúdolva, halkan, hófehéren,
 Betakarta lelkem egészen.

Hallom a csendet most is,
 Ahogyan átszó mindent,
 Lelkemre száll, gyöngén érintve,
 S közelbe hozza az Istent.

15. zsoltár

Óh, hányszor kérdezlek:
 Uram, ki lakhat Nálad?
 Ki maradhat Veled?
 Ki nyerheti el
 Áldó kegyelmedet?
 Kit óvhat, védhet
 Hatalmas kezéd?

Választ igéd így adja meg:

Ki igazat szól, cselekszik,
 Ki nem rágalmaz meg senkit,
 Ki féli, tiszteli neved,
 Ki szívesen ad, szeret,
 Ki nem akar nyereszkeskedni,
 Kit nem lehet megvesztegetni.
 Aki így él, nálad lakozhat,
 És mindörökre
 Tenálad maradhat.

KREISCHER KORNÉLIA

TEMESI ÉVA

Őszi impressziók

Fehérkés felhőfoszlányok
 fáradtan folynak szét a kék légben.
 Az októberi napsütés most melegít.
 Esőtől üde-zöld a fű a kertben,
 Rózsabimbó még bontja szirmai,
 Dáliaarcok fürdenek a fényben,
 A lepkevirág lágyan lengedez.
 Én nyugágyamon fekvé az eget kémlelem.
 Ereimben szétárad az őszi fény-csoda.
 Lelkem befogadja a tűnő végtelent.
 Fülembe zsong még vallomásod,
 Ízlelgetem az érzést, mi lehet ez?
 és vajon neked mit jelent?
 Rendeződött az élmény-anyag.
 Csordultig tölt el a nyugalom,
 Eggyé lettem a természettel,
 Mindezt sugározom és befogadom.
 Már Te is itt élsz bennem,
 Erős, őszi kötéssel létezel.
 Kapaszkodom hideg kezédbe,
 s könyörgöm, ne engedj el.
 Bármi történik, kezem ne engedd el!
 Bárhonnan indulok is, a végcél Te vagy.
 Minden utamról hozzád érkezem.
 Minden gondolatsor végén Te vagy.
 Változó az alfa, de az Omega egy:
 Te vagy, ahogyan Te vagy a végzetem.
 Hogy miért, már nem is kérdezem.

Őszi gondolat

Minden hulló diólevélben benne vagy.
 Elmúlás ízű, álom-szerelem-varázs.
 Ó, ha csak sejtenéd, mit jelentesz nekem!
 Minden, minden másodlagos lenne...
 Nem hagynád tűnni a megtalált időt.
 És könnyet csalna szemedbe az elragadtatás.

Szabadság

Szabad vagy!
 Ez a kapott szabadság bilincsel hozzám,
 mert nehéz rablánc a szabadság!!!
 Szabad vagyok!
 Ez a szabadság diderget, hozzád űz melegedni.
 Szabadok vagyunk!
 Láncolva egymáshoz, égve-fázva, micsoda paradoxon!

Szimbólumok

Mikor az állat ember lett,
 szimbólumokat teremtett.,
 hogy megjelenjék az a többlet,
 amitől Ő, hajdan, ember lett.
 Amikor feltartják, ránéznek,
 mindenki tudja, mit idéznek.
 Jelent hatalmat, királyt, Istent,
 titkos erőket, csodát, mindent.

Volt az első: a kígyó képe,
 hogy az ős-gonoszt felidézze.
 A téglatest, háromszög, kocka,
 teremtő észt a földre hozta.

A fáraó botja, kulcsa, bár
 több évszázadot magába zár,
 mégis máig nagy titok, rejtély.
 Királysír? Földöntúli szentély?
 A piramisba rejtett arány
 háromszög: ősi metszés-szabály.

Zarathustra: úgy fent, mint lent,
 Napjainkban is megjelent.
 Kína földjén a jin és jang,
 Kon- fu- ce ezzel vigasztalt.

És felfénylett Dávid csillaga,
 belőle nőtt a kereszt maga.
 És a lovag Grál titkos kelyhe,
 hogy a misztikát belerejtse.

Megoszlott aztán a nagy kereszt.
 Keletnek ízlése hozta ezt.
 Majd rásimult a régi fára
 a kettős kereszt hagyománya.
 Fent a Szentlélek galambképe
 rávetül a küzdő egyénre.
 A püspök görbe pásztorbotja,
 A múltat ím jelenbe lopja.

A török birodalom felett
 Félholdnak fénye feldereng.
 És Amerika formálta át
 ötágúvá jelkép-csillagát.

És az izzó napkör legfelül:
 ősi háromszög belefeszül.
 Felrémlik Vinci figurája:
 a körbe feszült ember árnya.

Végül: Isten szeme mindent lát:
 ezt az ősi szent szimmetriát.
 Mert Őt keressük tagadva-tudva,
 minden, minden szimbólumba'.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)**Szúnyogtánc**

Szürke az ég, esik, esik,
esőcseppje körbe kering.
Tócsa kerül, sár meg terül,
lábadon a bocskor merül.

Sóhajod ajkad ellepi,
kalucsnid is vízzel teli.
Ereszen az eső megül,
esernyő is előkerül.

Fenn a felhő nem heverész,
orrodon szúnyog heherész.
Füledbe zümmög, döngicsél,
ágyikódba is elkísér.

Vérszívóknak hada kerít,
alakodat célba veszik:
csípés dudora egyre nő,
ha vakarod – mérgesedő.

Jár a kezed, jár a lábad,
csapod fejed, csapod hátad,
ütnéd agyon, de nincs agya,
így a maflást térded kapja.

Ugrabugrász, bokád rázod,
körbe-körbe figurázod.
Hopsza-hopsza, szúnyogtánca,
embervér lesz uzsonnára!

Szúnyogcsárdás, hejehuja,
ez már az ember nép búja.
Mocsár mélyén szól a nádsíp,
tündérrózsa álmod áhít.

Hahotázó békalencsék
felverik az este csendjét.
Szúnyogbölcsök ringatóznak,
szúnyoglárvák dagonyáznak.

Sápít az apró kacsanép,
csöpp szájuk enni-inni kér.
Zümmög már a násznép bálba,
a Hold sárgás karéjába'.

Lányok dobják a keszkenőt,
tücskök húzzák a perdülőt.
Hopsza-hopsza, szúnyogtánca,
nosza-nosza szaporázza.

Békasereg szája tátva:
mennyi szárnyas, vacsorára!
Szemük guvad, hasuk telik,
elvannak vele reggelig.

KÓSA MÁRTA**Örökké**

Míg ölel az álom
velem lélegzel
pillád alatt
ott feszül a múlt

nem
ez nem álom
hiába várod
nincs ébredés
nincs vége
csak kalimpál szíved
csak fordulsz
érintenél
tartanál
örökké

Örökké
sejtedben létezem

ha nincsenek szavak
ha nem lesznek könnyek
ha elfúlnak a sóhajok
ha hiszed
hogymindent
köd lep el
egyszer ismerős útra érkezel
és minden
minden eléd zuhan
s mint egy végtelenített
körhinta
úgy forog a világ
zuhansz
zokogsz

nem hallja senki
nem érti senki
te magad sem

nem szabadulsz
mennyország és pokol
tombol benned
míg elkárhozol

GYŐRI GÁBOR

GYŐRI ZOLTÁN

Vallomás

Akarom, hogy beszéljünk róla.
Időtlen idők óta
Várok egy „elcsépett” szóra.
Csináljuk úgy, mintha közömbös volna;
(Mégis...)
Akarod, hogy beszéljünk róla?

Beteges szépség, akit látok,
Bensőmből nevetség-tárgyat kreálok.
Belőled egy-egy röpke perc, mit kaphatok,
Szín-szerelmet nyíltan mégsem vallhatok
(Mert...)
Szív-szerelmet én már nem vallhatok?

Néha sötét délután-órán
Röppenő életű boldogság kerekedik rám;
Millió illanó-illatú illúzió száll,
Kint fénylő fények fenyvese feszengve vár;
(De...)
Rád kecsgettető kényúr-szerelem vár.

Pár érzés, pár vers, pár hangulat –
Még kívánlak, add nekem magad!
Vörös-szabású ajkad, porcelán-hús fogad,
Szoborízű, márványtestű önmagad
(Sajnos...)
Érzéki, buja álmok szülőanyja vagy.

Ha szemembe nézel, pillantásom vérzik –
Mondd, milyen az, ha a titkodat érzik?
Mondd el, milyennek érzed,
Ha az, mi csorog, nem a te véred?
(Érzem...)
Ha a szemedbe nézek, pillantásod kábító méreg.

Akarom, hogy egyszer a karod
Egyetlen egyszer a nyakamra fond!
S mikor álmomban meglelem az arcod,
Remegve várom, hogy kimondd
(Egyszer...):
Kívánlak, áhítom a csókod!

Hóvári Zoltán: Olvasó fiú

Édesem, Egyetlenem...

Édesem, Egyetlenem,
szép szemű Szerelmesem,
féltem őrzöm már a szemed,
nehogy fénye másé legyen.

Titok-kép látható
pillantó arcomon.
Álomba ringató
vágykeltő sóhajod,

Mit fülembé súg a szív,
amely már engem bír,
kénytelen magában vív,
és túri azt a kint

A pillanat,
mely nemcsak engem hív.
Igen, Te vagy az:
A pillanat, mely gyakran sír.

Aranyló Tengerem, őrizz, tarts meg a
partodon! Mert ha eltűnök még jóval,
mielőtt hajlanál a hívó szóra,
és látványom hiánya egy sóhaj...
Messze, túl elvesznek lényem ajkai
a füstben, homályban, tűzben, a vízben,
már senki sem lesz (vagy oly' kevés), aki
így szeret, bízik és mindig így ízlel.
Légy tiszta, mondd el mindent! Ne takargasd
hatalmad, érzelmed, mélyrejtett kincsed.
Vagy szórd szét csönded és eredj – most mutasd
Ekhónak, ki rádörmed: „Menj, itt nincsen!”
És újra: „Vidd el!” Mind' hiába: „Vidd el!”
Vagy tartsd meg, hord', majd a semmibe mond': „Hidd el!”

Csillapítsd villám' id,
szigonyod, kérlek!
Ne tépd el kötel'im,
úgy süllyedek: Védj meg!

Erőd úgyis Tengereid
és a hajóm látják...
Vagy süllyedjünk el együtt:
Én meghalok,
Te kiszáradsz árván...

Maradj csendesen szép vagy olykor
háborgó tenger,
dicsérem hullámod, a partod,
megfürdök Benned.
Éltető Életem,
Árnyékom Tükre:
Légy a szívem, szemem
Mert szeretlek: SZERELMEM!

Szerellemmel... **Farkas Barbarának**

DARÓCI ATTILA**Néha**

Néha érzem, minden, mi eddig volt, elégtelen.
 Néha, mikor felnézek, nem látok semmit sem.
 Néha, midőn belegondolok, érzem, létem végtelen.
 Néha, mikor széttárom lelkem, nem fogad be semmit sem.
 Néha, mikor tenném fel kérdésem, nem jön válasz. Véletlen?

Áttetsző víztükör

Áttetsző víztükör:
 Szikrázó perdület.

Táncol a magány,
 Fodrozó víztükörben:
 Meglátja magát.
 Elnémul örökre.

Háborgó vízfedél:
 Megnyílik és látni,
 Teremtés bölcsőjét ringani.

Nem hiszek

Nem hiszek az élőben, se holtban, sem a haldokló emberi mivoltban. Életben és halálban, születésben, elmúlásban. A szerzett tudásban, tapasztalt butulásban. Nyakunk szorongatott marokban, szétfeszített ujjakban. Feltárt titokban, feledett múltban. Nem hiszek a hívőben, sem pogányban. A félelem láncában, a vitézség kardjában.

Szűcs-kerámia**KISS GÁBOR****Az én világom**

Fekete eső hull az égből,
 Egy gyermek iszik két tenyérből.
 E gyermekben is magamat látom.
 Látom, ez az én világom.

És az eső csak esik szüntelen,
 Kitartón kopog fejemen.
 Nem is várom, hogy elálljon,
 Látom, ez az én világom.

Senkire sem számíthatok,
 Zárt ajtókon kopogtatok.
 Egyedül vagyok nincsen párom,
 Látom, ez az én világom.

Gonosz világban élek,
 De akad olykor pozitív lélek.
 Hogy itt élek, hát nem sajnálom,
 Látom, ez az én világom.

Köszönöm

Isteni fény helyett vagy te nekem,
 Arctalan, mű, lombik - világ színteren.
 Eszközök vagyunk, faragott bábuk.
 Kusza, imitt-amott feltűnő érzelmek rombusza.
 Hogy meddig? Nem fontos.
 Most csak te vagy, te tündér, te szép, te bolondos.

Hóvári Zoltán: Cím nélkül

HABOS LÁSZLÓ**Esőember****Barnabás fiamnak**

Nem érted,
 hogy miért kelt fel, s miért süt a nap,
 ha felnézel az égre mindennap,
 de örülsz melegének.

Nem érted,
 hogy miről szól megint neked a dal,
 amit újra énekelni akarsz,
 de örülsz zenéjének.

Nem érted,
 hogy miért nyílt szánk hálaimára,
 hogy miért is gyúlt a gyertya lángra,
 de örülsz a fényének.

Nem érted,
 hogy miért állít meg ismét kezem,
 ha elhagyod a körülzárt kertet,
 de örülsz ölelésének.

Origami oroszlán

Íróasztalomnak széléről meredten néz,
 és hangtalanul ordít rám
 egy papírlapból hajtogatott kis oroszlán.

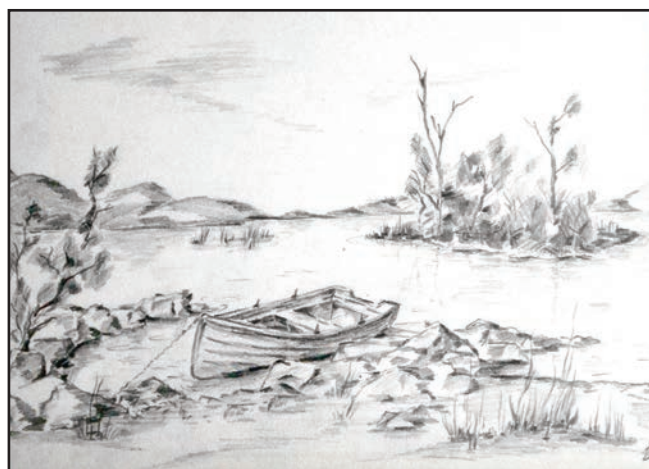
Gyermekkéz alkotta tüneményes ajándék,
 csillogó szemű művészet
 szép játéka, melyből rám ordít a szeretet.

Elengedett kézzel

Elengedett kézzel nem vagy még szabad,
 Hisz láthatatlan láncok tartanak
 A végtelen ég és e sáros föld között.
 Szabadságod hihető, de látszat.
 Szolga vagy, ha nincs is benned alázat.
 Léted ajándék, s jobb, ha megköszönöd,
 Mint koldus az asztalról lehullott morzsákat,
 E sáros föld s a végtelen ég urának,
 Ha szállni akarsz majd az angyalok között,
 Akár a fehér sas, a halandó és szabad,
 Te kiválasztott, halhatatlan szolga,
 Akit láthatatlan láncok tartanak.

KARÁCSONY ISTVÁN**Pünkösd**

Gyümölcsvirágok töppedt szirmai
 szállongnak, s termékenyítik
 a frissen szántott
 ragyogó föld-anyát.
 Pengeéllal hasadó hajnal
 sziporkázó nyilat lövell
 a smaragdos ébredő tájra.
 A tavasz balzsamos harmatot lehel.
 Pünkösdi rózsák borzongva áhítazzák
 a sárgán rezgő, bársony méheket.
 Nyúlánk, fehér gyertya sercegve bámulja
 a zoltáros hívek toporgó sorsát.
 Szenteltvízcsepp – bújtatott fájdalom
 sajgó könnyként – hullik alá...
 ... A láng vöröset lobban,
 máris a harang szívnyelvén himbálózva várjuk a
 Szentlélek kiáradását!
 Tamás, a hitetlen, Péter, egykor mesterét tagadó,
 s János, a szeretett, apostolok vérei
 lángcsóvaként fonódnak egygyé,
 tagjainkat új életre keltve.
 Agyunk tolul
 a szívből pumpált élet-ige.
 Bízást ülünk a megbocsátás
 penitenciás hintájába.
 Újul az élet az új nap alatt!
 Nézd csak, kacéran táncol a szél a pipacsos réttel!
 Ez is a lángnyelvű lélek csodája!
 Hadd költözzön lényem tikkadt pitvarába,
 s ott ülhesse nászát
 A SZERETET FEHÉR GALAMBJÁVAL!

Hóvári Zoltán: Parton

NAGY SÁNDOR

GRÓF MÁRIA

Göncöl szekere

Ki fenn ragyogsz égnek fekete egén
 Hova mennek áraink itt a Föld kerekén
 Adók csúcsosodnak, zseb üres
 Ember koldusbotra jut
 Göncölnek hét kerekén a gazdag
 Rúdján a szegény
 Így nézel le ránk a magasból
 Hol nemsokára éhínség honol
 A rabló rabol, az élet pokol
 Meddig megy ez, Göncöl szekere?
 Vagy ily sors vár mindenkire?
 Rendet csinálni gyere le!
 Majdan megtelik a Pokol mélységes feneke

Rózsa

Virágos kertek királya
 Szúrós tőn előbb bimbó vagy
 Majd kivirulsz, kibontod szirmaid
 Ezer színben pompázol
 Kiskertemben nevelgetlek
 Locsolgatlak, becézgetlek
 Majd töről leszedlek
 Odaadlak Kedvesemnek
 Érted csókokat kapok,
 S te vázából nézed a Napot
 Beillatozod a szobát
 Sok-sok hölgy ezért imád
 Örül üde szirmaidnak, bódító illatodnak
 Női szívekben ne tombolj vihar,
 Virágos kertek királya
 Ne hervadj el oly hamar!

Szűcs-kerámia

Önmagamnak

A múlt ismerete és tisztelete,
 A jelen leírása és fejlesztése.
 Biztosíthat utódainknak jövőt
 A magunk életének értelmet.

Évszakok

Varázsos tavaszom
 Várlak minden évben,
 Te jössz rejtelmesen.
 Mézérlelő nyaram
 Hová futsz oly hamar?
 Ne légy hozzám fukar.
 Terméstől dús őszöm
 Jöttödet köszöntöm,
 S meleg ruhám öltöm.
 Fehérszárnyú telem
 Ne bánj rosszul velem,
 Hideged fáj nekem.
 Hiába rejtelmetek
 Várom érkezésetek,
 Őseim lelkével, vágyakozó szívvel,
 Nagy-nagy reménységgel.

Hóvári Zoltán: Akt

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

HEGYVÁRI ZOLTÁN

A rög

Őstelevényen zöldül a dús rét messzi határig,
szélszita szárnyán illata szállong, mint üde fény,
szárszoborállvány tartja a Tündér víg kacagását,
mely a ligetben több ezer színű kincs-tünemény.

Halk zene surran csipkelevélen, ághegye végén,
kardal is zendül fészkeket őrző hím torokban,
kisgida táncol rókakölyökkel, fürge nyuszikkal,
erdei vadnép csörtet a csendben, s mind morognak.

Mint az ölében jó anya, boldog kis csecsemőjét
élteti minden, lent a gyökérnél lágy anyaföld.
Ős anyaföldből nőnek a fák is, nő a sok fűszál,
s így lesz a rögből jó puha bölcsőágy az a zöld.

Mert a kis rög volt hajdan a kezdet, most is az élet
benne csírázik, és öröklétben ő lesz a vég.
Én is a röggel jöttem idáig, és vele mászok
majd ki a létből, s így leszek majdan kőben az ék.

Rög vagyok én már, rögnék a lelkét hirdeti zászlóm
boldogan zengve, hogy a kis rögnék semmi sem árt.
Tél fagya dermeszt, nyár heve szárít durva keményre,
ámde a létben nem teszek önként semmiben kárt.

Rögben az ősök, s benne a magvak nyugszanak, nőnek,
szkíta elődök kései magvát őrzi a táj!
Rémes időben alszik a Mag (!?) „díszlik” a konkoly.
Ébredezőnek bánat a díj, ám ősi, ha fáj.

Tudd meg: a rög köt! Értsd meg: a rög hív harcba s sikollyal!
Vak, süket, szolga - ébren is átver - szittyá utód,
ments meg földed, mentsd meg a lelked, mentsd magad végre!
Szállj rög a fényben, és követ minden visszafutó!

Szűcs-kerámia

Felelj nekem...

Hiszed-e, hogy mindég szerettelek?
Mióta álmodom, s mióta élek,
vágyó lelkem minden rebbenésén,
mint szelíd tavon, úgy ringott a képed,
s ábrándjaimban folyton hívtalak,
mindég, örökké, soha mást, csak téged...

Hiszed-e, hogy mindig kerestelek?
A felhőben, virágban és a dalban,
a szélzúgásban hangodat s a csókod –
a naptól hulló meleg sugarakban,
hogy bárki légy, s életedet máshol éled,
mindig, örökké, soha mást, csak téged...

Hiszed-e, mondd, hogy a tiéd vagyok?
S te az enyém, ugye, hogy te is érzed,
kitáru a rejtelmes végtelenség,
míg rám hajolva könnyes szemem nézed,
ó, ilyen lázzal nem lehet szeretni,
mindig, örökké, soha mást, csak téged...

Te mondtad ezt egy őszi délutánon,
amíg a nap aranyrózsát dobott
a domb fölé, hol piros levelek között
a nyár szerelemről álmodott.
Te mondtad így, s belém csókoltad vágyad,
mely mint tűz, emészt azóta, s éget,
hogy ilyen forrón nem lehet szeretni
senkit a földön, soha mást, csak téged...

Őszi köszöntés

Te kedves, szomorú ősz, téged
köszöntelek dalommal,
Szívem telve van sok-sok
régi s új fájdalommal.
Nincs nyugtom lent a városban
az emberek között,
Elbújok magányommal Buda
szép hegyei mögött.
Amerre nézek, téged dicsér
színek kavalkádja,
Tiéd a versengő évszakok
győztes rivaldája.
Tiéd a fájó elmúlás
minden szépsége,
Tiéd az újjászületés
örök reménysége.
Te lebbented fel édes emlékeink
ezüst fátyolát,
S eltemeted ifjú életünk
egy- egy fájó álmát.
Mennél gyakrabban jössz,
annál fájóbb nekünk,
Mert látjuk, mint múlik el
lassan életünk.

**Biciklis kirándulás – Vernyik Anett 4. c
Bolyai Általános Iskola**

Angyalkönnyek

Egy angyal-könnycsepp esett az arcomra, mikor sétáltam az utcán.

Azt mondtam: Ez csak egy esőcsepp. De ez az „esőcsepp” megváltoztatta az életem.

Most már tudom: egy angyal könnye volt.

Fiatal voltam és sok álom volt,
De az angyal-könnycsepp valóságra hozott.
Képes voltam látni minden fájdalmat a világban
Gyilkosságok, gyilkosok, háborúk, bombák és a többi

Sírok...
Ne mosolyogj
Mondd, miért?
Sírok...

Ígérem, megváltoztatom ezt,
Ígérem, megállítom a halált
Megváltoztatom a földet az angyalokkal
Megváltoztatom a földet az angyalokkal.
Én tudom... Te tudod...

Egy kolostorba mentem, mentem, hogy apáca legyek,
A „szent nők” tanítottak engem, harcossá váltam,
És – egy év után elindultam egy útra.
Elindultam egy angyal útjára.

Mosolygok...
Ne sírj
Mondd miért?
Mosolygok...

Ígérem, megváltoztatom ezt,
Ígérem, megállítom a halált
Megváltoztatom a földet az angyalokkal
Megváltoztatom a földet az angyalokkal.
Tudom, tudod

Ne mosolyogj,
Ne sírj,
Ne fuss,
Ne mosolyogj.

És egy napon győzni fogok,
A földön nem lesz több fájdalom,
Senki nem fog ismerni engem,
De mindenki boldog lesz.

Ígérem, megváltoztatom ezt,
Ígérem, megállítom a halált
Megváltoztatom a világot az angyalokkal
Megváltoztatom a világot az angyalokkal.

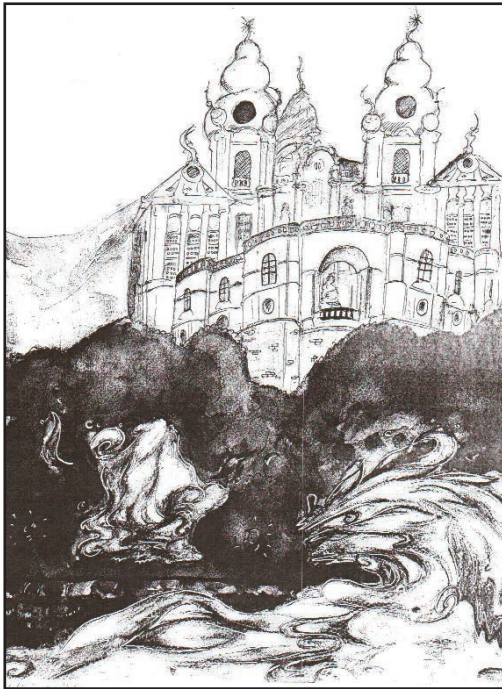
És harcolok a fénnel a sötétség ellen.
Jót hozok a földre, szeretettel: a Te angyalod.

**Varga Berta 7. o
Eötvös József Gimnázium**

**A család – Márton Gábor
óvodás**

„Művészet nélkül csonka a valóság.”
Seneca

**Melki apátság – Gergely Zsófia 11. d.
Vörösmarty Mihály Gimnázium**

Világbéke

Nem kell világbéke,
Legyen forradalom,
Égjen a világ felszíne,
A haza tűzébe.

Háború marjon el
Minden zsákmányolót,
Kik nem engedik fel,
Magukhoz e népet.

Jöttünk, s győztünk,
Viharban szállva
Nyekergett nyergünk
Ős kelet-lovainkon.

Vérben ússzon Európa,
Ne legyen már tovább
A magyar fogát összeszorítva,
Néma, korcs rabkutya.

Köpnék, hazugsággal
Ámítják el népünk,
S az unió zászlaja alatt,
Taszítják porba testünk.

S ha már számadásunk;
Magyar bántalmat véres
Forradalommal megbosszultunk,
S a népek tisztelnek,

Akkor legyen béke.
Németek, szlávok, zsidók,
Horvátok és cigányok,
Lopjátok a szabadságot.

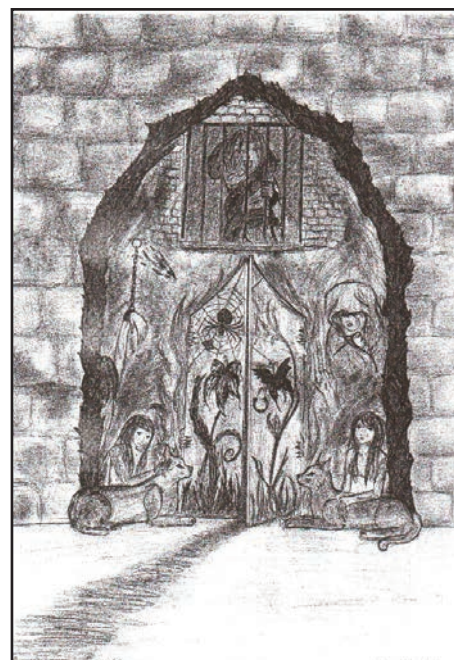
Jogokat követeltek
Mind. S tenmagatok,
Előrébb helyezitek,
Míg ti vagytok a vendégek!

Ha ijünk vérbe csapva,
Ina már elszakadva,
A szabadságra várva,
Győztesen állunk a

Halott csatatéren,
Akkor jöjjön béke.
A világ hadd féljen,
Újra nyilainktól.

S ha csak Isten szent nevét,
Nem az egyházat tisztelve,
Felvesszük őseink hitét,
Akkor jöjjön majd az áldott,
Megszentelt világbéke.

**Bozó Patrik 10. d
Vörösmarty Mihály Gimnázium**

**A magány kapuja – Kiss Boglárka 12. b
Vörösmarty Mihály Gimnázium**

TILINGERNÉ GERLEI ILONA

HATÁRON TÚL

A festői szépségű Lajta völgyében –mint egy gyémánt– rejtőzik el Ebenfurt. Nagyközség, de üzleteinek pazar színvonala, korszerű autópályája és óraműpontosságú vasútja bármely nagyvárossal felvehetné a versenyt. A Sopronból induló piros színű vonat semmiben sem különbözik többi társától az egyszerű turista számára.

De vasutasszemmel nézve a különbség óriási. A patika tisztaság, a kényelem, a biztonság, a jegyvizsgáló udvarias modora az osztrák vasútnál természetes dolog. A „mindent az utasért” jelszó érvényesül.

Szinte hangtalanul suhanunk, gyönyörű vidék és rendezett, virágos kis állomások tárulnak szemünk elé. Észrevétlenül repül az idő, és máris megérkezünk úti célunkhoz. Az állomástól pár perces, kényelmes sétával jutunk el a centrumba. A kanyargós út mentén egymást érik az üzletek. Egy nagy parkban húzódik a lakótelep, és kis utcácskák rejtekén szebbnél szebb kertek, házak sorakoznak. A kis templom szent varázsos világában mindig valami újat fedezek fel. Egy hídon áthaladva érünk a BILLA szupermarkethez. Fotocellás ajtók nyílnak ki, s szinte az éterből sugárzik a kellemes zene. A sokféle áru választéka kápráztató, s akár órákat is el lehet tölteni itt.

Mindezt nyugodtan és kényelmesen tehetjük, hisz nem szól érte senki sem, s egy-két vevőt kivéve ebben a kora délutáni órákban csupán csak az eladók találhatók. A kiszolgálás első osztályú. Itt még divat az eladók részéről a köszönés, a mosolygós arc, az udvariasság, a szakma iránti hozzáértés. Ha rajtam múlna, szívesen küldenék egy-két „kereskedőt” szakmai továbbképzésre osztrák kollégáikhoz. Úgy érzi az ember, hogy más világba csöppent. Pedig ez csak a jól megszerkesztett, felépített, szívvel-lélekkel és dolgos kezekkel irányított valóság.

Ezekről gondolkozva és egy kicsit álmodozva, de élményekkel gazdagodva robogok a vonattal hazafelé.

Szűcs-kerámia

KOVÁCS GÁBOR

A MINDENSÉGRŐL

- Szeretnék neked egy kicsit beszélni a mindenségről, amely körülvesz bennünket. Kíváncsi vagy rá?

- Igen, kérek, beszélj róla!

- Te mit gondolsz, kinek mit is jelent maga a mindenség?

- Szerintem a mindenséget sokan a megfoghatatlansággal hozzák összefüggésbe.

- Igen, ezt szerintem is sokan így gondolják. De mondd egy példát neked, amiből talán megérted, hogy én hogyan viszonyulok ehhez a fogalomhoz.

- Tudod, vannak olyan emberek, akik azt gondolják, hogy az a falu, melyben élnek, számukra a mindenség, mert onnan még soha nem mozdultak ki. Ezzel szemben vannak olyanok is, akik még azzal sem érik be, hogy megtudják, a világűrben mi történik, és a mindenséget ott kutatják, onnan várják a megoldást.

- Szerinted melyikük áll közelebb a valósághoz a mindenség tekintetében?

- Talán aki a világűrben keresi, nem?

- Szerintem egyikük sem, ugyanakkor talán, saját szemszögükből, mindkettőjük.

- Kifejtenéd kicsit érthetőbben ezt a kijelentésedet? Nem igazán értem!

- Természetesen. Ezt is szeretném egy példával szemléltetni. Vegyük először is a nagy világmindenséget egy nagy körnek. Ez a nagy kör, belülről kifelé, sok-sok millió kis körből áll. Mikor a sok millió körből például a legkisebbiket kérdezed, hogy számára mi a világmindenség, akkor azt fogja mondani, hogy az a kör, amelyben ő él, az számára a világmindenség.

Ő ugyanis abban találja meg mindazt, ami számára a világon mindennél fontosabb.

Van aztán a nagy körnek egy olyan köre is, amely már majdnem akkora, mint a teljes kör. Ő sokkal szélesebb aspektusból szemléli a világot. Az ő szemszögéből a kicsi kör úgy tűnik, mintha csak folyamatosan visszatérne kiindulópontjához, céltalanul keringne, mert olyan kicsi, és nem is tudhatja meg soha, hogy mi az a világmindenség.

Tudod, ha ezt így szemléled, akkor rájössz, hogy minden csak nézőpont kérdése! Magadat te is csak akkor lennél képes látni, ha kiszállnál a magad köréből, és ránéznél arra ugyanúgy, mint ahogy tetted azt a kis körrel.

A mindenség tekintetében fontos, hogy tudd: szemléled mindig nézőpont kérdése.

Nem is biztos, hogy az van, amit valójában gondolsz arról, ami van!

Tudom, ez most neked furcsának tűnik. Ne aggódj, nekem is az volt először.

Most pedig kicsit pihenj, hagyj időt magadnak, és gondolkozz el rajta...

Jó pihenést, barátom!

A BARÁTSÁGRÓL

- Ha már itt tartunk, mesélnél a barátaidról?
 - Igen, szívesen. Kire vagy kíváncsi?
 - Mindenkire. Kezdjük a legjobbal, ha van ilyen!
 - Te is tudod, hogy az eddigiek alapján, ha megismerjük önmagunkat, akkor tényleg megszeretjük önmagunkat is, és igaz, jó barátokká válunk, még a magunk számára is. Ami ugye, a mai együgyű világban, egyenlő sokak számára az önteltséggel és önzéssel.
 Valahol mindenki, azt veszem észre, ha jól körbenézek, hogy keresgél valamit, vigyázva gondosan arra, hogy önmagát a lehető legkevesebb szenvedés érje eközben. Ma ez van.
 Szerintem ez az önzőség, ha a másik viszonylagosságával nézzük az egészet. Ezért mondom, ne törődj vele, érezd azt bátran, hogy jó barátja vagy magadnak, sőt érezd azt, hogy talán a legjobb.
 Ha azonban mégis szeretnéd, hogy valakit magamon kívül megnevezzek, az természetesen párom, feleségem lenne. Nagyon jó barátomnak érzem, hisz ő volt az, aki megtanított az igaz, őszinte szeretetre, és amellet, hogy megmutatta, milyen az, megmutatta nekem azt is, hogy nem elég tudni, hogy szeretünk valakit, hanem azt ki is kell mutatni. Ez nagyon fontos, ezt tőle tanultam!
 Aztán tanultam még drága jó nagymamájától ezzel kapcsolatban valami mást is.
 - Ki vele, mi az?
 - Az, hogy barátodtól soha, de soha ne válj el haraggal, mert ki tudja, hogy egyszer még az életben találkozol-e vele. Ezért a megbékélés jeleként mindig puszival vagy kézfogással búcsúzz barátaidtól!
 - Ez jól hangzik! Ezt megfogadom!
 - Látod, ahogy beszélgetünk, együtt fejlődünk és erősítjük egymást. Nagyszerű érzés ez mindkettőnk számára, azt hiszem, hisz azt az utat erősítjük egyben, mi Istenünkhöz vezet.
 Én, hidd el, így érzek veled kapcsolatban is.
 Ha igazán szeretsz, barátaid közt nem lesz többé olyan minőség, hogy jó, legjobb meg legrosszabb.
 Akiben megtalálod az igaz szeretetet, az barátod lesz mind.
 Továbbá barátaid nagyon fontosak abban, hogy utad jó legyen, és tartalmasan teljék.
 Nagyon fontos, hogy ezt tudjátok mindannyian, csak így tudjuk egymás életét szebbé tenni.
 Neked tetszik eddig az utazás?
 - Igen, nagyszerű! Köszönöm, hogy rád találtam!

Részlet a szerző az *Útközben hazafelé* c. könyvéből.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

EGÉRLESEN

Hosszú fogacska,
 kíváncsi lelkecske –
 összerágott nyom

Egy nap, aratás után, egérpapa fogta apró pereputtyát, népes kis családját, és betért oda, ahol nem volt már kiadó szoba, házunkba, kis éléskamránkba. Gondolta, ki fedél nélküli, pirinyó és családós, elfér ott, ahol már többen is ellaknak. Itt nem kell félni, ha jó az ős, a tél, a rossz idő, az eső, hull a hó, és betolakodik hatalmas piros orrával a fagy. Ennél szebbet, jobbat, melegebbet, mint egy éléskamra, még vágyálmaiban sem remélhetett volna.

Hosszú kis farkinca, kicsi kis szemecske, futó lábacska, szimatoló orrociska, hatalmas fogacska, kíváncsi lelkecske. Surranó, osonó, csöpp lábak, falon futó piciny árnyak, nem félnek ők a kényes macskanéptől, kiknek bendőjük mindig tele, csak a kitett egérfogóktól. Pici dió, szalonna, sajt, formás darab, – juj, mily csábító, de ínycsiklandó! Ellenállni ennyi kínálatnak, jaj – egérszívnek oly nehéz, azonban egérszapszán fennakadni nem csak szégyen, hanem kész életveszély!

– Apró, kicsiny szegény lélek, mi lesz véled? De itt sem maradhatsz!

Nevet a szomszédnép, „Mennyi a macskánk!”

Hát, igen, macskáink vannak szép számmal – sokan is tán. Kicsik, nagyok, cirmosból kettő, fekete és a szép vörös. Táljuk hússal, mannával tele. Nem néznek ők egérré így négy lábon, csak félig véresen, félkészen, ízesen spēkelve hagymásan és persze porcelánon jó itókával együtt tálalva.

Jóllakott, henye macskáink dióval, mandulával, mogyoróval telt kosáron álmodnak, durmolnak, és bajszukkal egérszapszán apró, pöttöm gyerekhada játszadozik nagyokat.

– Nem tudom, még mire is vágyhatnának a macskáink! De félre a tréfával, hisz ülnek eleget – szegények órákat benn a lyuknál, bár sovány a vigaszuk. Okos, pallérozott már az egérfajta, ilyenkor ki sem dugja az orrát, de bezzeg kint cincognak, ha nem ülnek ott lesben a macskák. Egérnek nemzetsége befészkelte házunkba. Felettek mindent, mi ehető volt, rágtak mindent, mi rágható volt. Mint mester-kőművesek hada, fúrtak-faragtak, falakat bontottak, és egyre távolabb haladtak. Pizskukat ott-hagyták, mentek tovább, célba véve már a legnagyobb szobát.

Nem lakhatunk együtt, egy fedél alatt egy egész egérszapszán! Nékik kint tágasabb! Ezért töröm az üveget, tömöm az üreget, töröm a fejemet, hogyan is szabadulhatnék meg e betolakodó egérseregától, kik olvasni nem tudván, hogy rég „MEGTELT!” már, e ház emberekkel, macskákkal és más négy lábúakkal, befészkeltek otthonunkba.

HABOS LÁSZLÓ

DRÁGA GYERMEK

Az autóbusz megállt, s a sofőr kinyitotta az ajtókat. A kisváros autóbusz-végállomása, mint általában másutt is, közvetlenül a vonatállomás mellett volt. Egy idős néni gyors mozdulatokkal szállt le a járműről, s ugyanazzal a lendülettel sietett a vasútállomás bejárati ajtaja felé. Az újságíró válltáskájába tette iratmappáját, és az autóbusz-vezető mérlázó tekintetének közepette leszállt az autóbusról. A sofőr becsukta a jármű ajtajait, és hangos motorzajjal néhány métert előregerurut, majd leállt. A hiányos betonlapú járdán megállt az újságíró, és lassan körbenézett, majd tétova léptekkel elindult az állomás épületének fehérre meszelt fala előtti megkopott pad felé, melyen egy fiatal lány ült, bal fülében egy, a mobiltelefonjához csatlakoztatott hallgatóval. A szemmel láthatóan unatkozóan várakozó fiattól útbaigazítást kért.

Már elkezdődött az ünnepség, amikor megérkezett az újságíró a gondosan körbekerített új játszótérhez. Egy öltönyt és nyakkendőt viselt középkorú, kissé kopaszodó férfi olvasta fel játszótéravatató szövegét. Az alig húsz fős felnőtt vendégseregéből néhányan halkán diskuráltak a szélesre tárt kapu előtt. A halk csevejből kiderült, hogy az alpolgármestert hallgatják. Miután egy széles mosollyal arcán a vakuvillóságok közepette átvágta a nemzetiszín szalagot, a jelenlevő gyermekek nagy lelkesedéssel szaladtak a játszótéri játékokhoz. Kis híján hangosan nevette el magát az újságíró, amikor az alpolgármestert körülrajongó asszonyok egyikének gyermeke, aki vadonatúj ruhájában a nagy igyekezetében hasra esett, és hangos sírásba kezdett. Szényenlős mosollyal arcán egy, a harmincas éveinek elején járó, feltűnően kiteremtézett anyuka sietett a gyermek vigasztalására.

A kerítésen túl egy, a fejét furcsán mozgó nagyfiú és annak édesanyja nézte az eseményeket. A magas, kövérkés fiú, aki gömbölyded arcán a Dawn-szindrómások jellegzetes vonásait hordozta, mosolygott lelkesen a fából készült hintára, miközben mellmagasságban erősen kapaszkodott mindkét kezével a sűrű szürke színre mázolt kerítésbe. Az édesanya nyugodt, kedves szavakkal igyekezett türelemre inteni izgatottá vált gyermekét. Az újságíró nem tudta levenni tekintetét a fogyatékkal élő gyerekekről. A helyi önkormányzati vezetést dicsőítő szavak röpködtek a levegőben, de a hölgy jobb kezében az erősen szorított íróeszközzel, míg baljában a még üres jegyzetfüzettel elhaladt az ünneplők előtt a hintázni vágyakozó fiú elé.

– Miért nem jössz hintázni? – kérdezte a gyermeket, aki meghallva a neki feltett kérdést, kissé megszeppent arcát a kezét éppen megfogni készült édesanyja felé fordította. – Majd mi is bemegyünk – válaszolt az asszony elcsukló hangon, – majd, ha kevesebben lesznek – tette még hozzá, miközben elhúzta a kerítésbe kapaszkodó gyermekét. A jelenetet látta az alpolgármester felesége is – aki s szalag átvágását követően elsőként igyekezett a szónokhoz, s miután megsókolta, büszkén karolt bele a férjbe –, amikor éppen egy bájos ismerős kislányt emelt a csúszda tetejére, miközben a fotóriporter fényképezőgépének vakui villantak. Az újságíró elhagyta a játszótérrel, és az utcasarkon éppen elfordult édesanyja és gyermeke után igyekezett.

A sarkon túl az asszony már egy idős hölgyel beszélge-

tett. Miután észrevette a járdán beszélgetőket, az újságíró hölgy lelassította lépteit.

Az asszony éppen megjegyezte, hogy kénytelen sétálni türelmetlenné vált fiával, amíg alább nem hagy az ünneplés.

– Hát arra még biztos várnotok kell, Ildikém – jegyezte meg a nagymamakorú asszony, akinek jobb kezét nehéz bevásárlószatyor húzta.

– Lehet – válaszolta az édesanya. – Na és mondd, lányom, oda jártok még a foglalkoztatóba Sanyikával? érdeklődött az ismerős néni.

– Igen – felelte szűkszavúan az asszony.

– Csak azért kérdezem, mert a Mari lányom mesélte, hogy talán be akarják zárni azt a napközit is, merthogy sokba van az önkormányzatnak, vagy mi a fene. – Az édesanya válaszolni akart, de gyorsan lehajtotta fejét, mert hirtelen megeredtek könnyei.

– Na, ne sírjál, lelkem, no, mi a baj?

– Hinta, anya, hinta – kiáltotta hangosan a fiú, s hátrafordította fejét, miközben kezét szorosan fogta az asszony.

– Jól van, Sanyika, nemsokára megyünk hintázni – válaszolta gyermekének, miközben hangosan szipogott egyet, majd elengedve a gyermek kezét, papír zsebendőt vett elő, és kifújta az orrát.

– Tudja, Marika néni, tényleg szó van arról, hogy azoknak a gyermekeknek, akiknek szülei ápolásin vannak, nem biztosítanak tovább helyet a napköziben – folytatta az asszony a beszélgetést. Az idős hölgy állt némán, miközben áttette baljába szatyrárt. Az újságíró, aki még korábban félreállt a gesztenyefa takarásában, felemelte jegyzetfüzetét, és írni kezdett.

– Csak nem teszik azt meg! – mondta egyszerre felháborodó és sajnálkozó hangon az idős hölgy.

– Nem tudom, mi lesz akkor velem, Marika néni – tört fel ismét a sírás a kijelentést tett édesanya szájából.

– Hinta, anya, hinta – kérlelte újra anyukáját a gyermek.

– Drága gyermek – jegyezte meg Marika néni, majd hozzátette: Mindjárt hintázhatsz, drága gyermekem, méz anyával oda az új, szép játszótérre – mutatva az utcasarok irányába.

– Na, megyünk, Marika néni, tudja, megígértem Sanyikának, hogy ma hintázhat ezen az új játékon, és már alig várja.

– Menjél csak, lányom, menjetek. Az Isten áldjon meg benneteket – majd áttette nehéz szatyrárt a másik kezébe, s egy gyors mozdulattal megsimogatta a fiatalasszony még könnyes arcát. Miután elindultak a játszótér felé, és éppen elhaladtak a gesztenyefa mellett, a fiú hangosan felujjongott: megyünk hintázni!

– Igen – válaszolta könnyét arcáról letörölve az édesanya. A poros utcán távolodó idős hölgy ajkát halk motyogás hagyta el: – Az az átkozott pénz, már megint az a pénz, hogy a fene vinné el az egészséget. Az újságíró búzgón írni kezdett jegyzetfüzetébe. Időközben az ünneplő tisztségviselők és családtagjaik eltávoztak. Halk gyerekszivaj töltötte be az új játszótérrel, amikor az újságíró a kerítéshez ért, nagyjából azon a helyen, ahol korábban a fű ácsorgott. Táskájába tette jegyzetfüzetét, és hosszan nézte a boldogságtól hangos kacagásba kezdett hintázó gyermeket.

„Ha az ember szeret valakit, mindent könnyűnek talál. A Nap fényesebb, a virágok szebbek, az emberek jobbak.”

Ramaz

MAJOR GÁBOR ISTVÁN

A GOMBÁK

A hírt a ribizlimanók vitték szét, és rövidesen felbolydult az egész kert. Ráérők és kíváncsiak siettek mindenfelől a komposzthalom irányába, ahol egyébként sohasem volt semmi érdekesség. Most viszont mindenki ott állt egy alig arasznyiszor arasznyi terület körül, ahol fehér, borsónyi-babszemnyi valamik bújtak elő a földből, és ha nem is szemlátomást, de azért gyorsan növekedtek. A ribizlimanók állították, hogy amikor ők felfedezték az eseményt, még sokkal kisebbek voltak, sőt, egyik-másik nem is látszott, hanem azóta bújt elő. Az elsők között érkező Céklatündér szintén azt bizonygatta, hogy egy parányi gömböcske, amit még látott kibújni, ott előtte nőtt jó borsószem méretűvé. – Hej, ha az én palántáim is így nőnének! – sóhajtott fel, amikor eszébe jutott, hogy éppen a télire is tárolható sárgarépák locsolását hagyta félbe... Pedig azokat gyakran kell öntözni, hogy az alig-alig növény, cérnavekonykán fejlődő gyökereik lassan-lassan mélyre nyúljanak, és önellátóak legyenek. A petrezselyemről nem is beszélve, aminek a magva képes egy hónapig is lustálkodni a rögök között, mire csírázni méltóztatik és előbújik a földből...

Körtemanónak – természetesen némi fészkelődés után – sikerült közvetlen közletről látnia az apró, fehér gömböcskéket. Tágra nyílt szemmel bámulta őket, hallgatta a többiek izgatott beszélgetését. Amikor azonban az egyikük megjegyezte: – Már akkora, mint egy mogyoró! – valami eszébe juthatott, mert megfordult, s kifelé ugyanolyan ügyesen furakodva, mint befelé, eltűnt.

Hová? Természetesen a sziklakert, Diómanó kedvenc tartózkodási helye felé sietett. Ott is lelte az öreg manót, aki szokásához híven egy kisebb sziklán üldögélt, és a sárgásfehér kőzúzalékkal borított területen virító porcsinok számtalan színárnyalatú virágaiban gyönyörködött. Diómanó végighallgatta az izgatott beszámolót a rendkívüli esetről, a csodálatos fehér gömböcskékről, a hihetetlen gyors növekedésről, aztán csak annyit mondott: – Alighanem gombákat találtatok. Csodálkozom, hogy Szőlőanyó vagy az öreg Alma nem ismerte fel...

– Mi az, hogy gomba? Mi az a gomba? Illetve gombák? Többen is vannak? Vagy majd csak többen lesznek? Hányan? És egyáltalán, meddig fognak nőni? – szakadt ki Körtemanóból jó szokása szerint egyszerre több kérdés is.

Diómanó, aki addigra újra a porcsinokat csodálta, visszafordult:

– Hát, nem egyszerű dolgokat kérdeztél. A gombák nagyon különös élőlények. Nem igazán növények, de az állatok közé sem tartoznak ám! Abból élnek, ami kész, vagy legalább is félig kész. Élő növényekbe kerülve, megbetegíthetik, el is pusztíthatják. Ami viszont már elhalt, korhad-rothad, azt is felhasználják, és lebontva, szétbontva valami újat, sőt, újra felhasználhatót hoznak létre. Azért is emlegettem Szőlőanyót, mert legnagyobb ellenségei, a lisztharman- és a peronoszporagombák, valamint az alma-, illetve körtefák terméseiben a gyűrűs penészfoltokat és rothadást okozó monília.

– A monília is gomba? – ugrott fel Körtemanó. – Azt tudom, hogy ilyen baja lehet a körtémnek, és tudom, hogy azonnal le kell szedni az ilyen termést, és nem szabad ám a komposztra dobni, el kell ásnia, vagy még jobb, ha el tudjuk égetni, ... meg, ha véletlenül ott marad a fán, és rászárad, le kell szedni, meg ... meg a szilván is előfordulhat, ugye, azt nem is mondtad!

– Igen, ezt mind jól tudod. Tudja ezt a Kertész is, azért permetez a megfelelő időben ellenük. Persze, tökéletes védekezés nincs, meg aztán a spórákat messziről is hozhatja a szél...

– Mit hoz a szél? Most spóra vagy gomba? – kapkodta a fejét Körtemanó.

– A spóra a gombák szaporítóanyaga. Kibírja a legcudrabbb hideget, kibírja az égető forróságot, s ha neki megfelelő körülmények közé kerül, életre kel, apró fonalakkal átszövi a környezetét, majd termőtestet növel, ami tele van spórával, s ha az megéri, kezdődik minden előlről...

Itt, a kertben, általában nem fordulnak elő gombák nagy számmal. A fertőzések, a kártevő gombák ellen a Kertész is szokott permetezni, no és az edzett, ellenálló növények nem is betegszenek meg olyan könnyen. A komposztra is ritkán kerül penészes dolog, – mert a penész is gomba ám! – szóval nem gyakori vendégek mi felénk. A kerteken kívül, mezőkön, még inkább az erdőkben viszont szép számmal élnek gombák.

Sőt, ott olyan gombák élnek, amelyek igazán nagyra nőnek, nagyobbak, mint a manók. Ott él a karcsú özláb-gomba, a csiperke és a mesekönyvekből is ismert légyölő galóca, a sárgászöld vargányák és mind-mind a többiek. Ezek kis törzsükön kalapot viselnek, úgy is nevezik őket, hogy kalapos gombák. Persze, ez a törzs nem igazi törzs, és a kalapjukat sem tudják meglengetni köszönéskor. Némelyikkel nem is volna jó bensőséges viszonyba kerülni, mert mérgezőek...

– A mi gombáink is mérgezőek? – tudakolta rögtön a gyakorlatias Körtemanó.

– Nem hiszem – felelte Diómanó. – Így, elmondás alapján pöfetegeknek vélem őket, s ha meg is nőnek akár almanagyságúra is, két-három nap múlva szárazak lesznek, a legkisebb érintésre is kipukkadnak, és szét-szórják ezer és ezer spórájukat...

Aztán hogy mégsem így lett, az annak köszönhető, hogy a Kertész is észrevette a gombák nagy igyekezetét, s mert nem kívánta ott látni őket, gondosan felkaparta azt a helyet, az éretlen gombákat pedig elásta, hogy ne keltsenek felfordulást.

Körtemanó pedig napokig mesélte, amit Diómanótól megtudott, s egyre többször gondolt arra, hogy mennyi érdekes, különleges dolog van csak a kertben is, és hogy mennyire jó lenne annyi mindent tudni, mint Diómanó, s hogy ahhoz bizony még sokat kell tanulnia...

„Változás: a szolgálóleány neve, akinek segítségével a Természet végrehajtja csodáit.”

Mark Twain

FEHÉRLÓTUSZ

Régi kínai mítosz a jin és a jang keletkezéséről

Réges-régen, amikor minden sötét volt, csak a kozmikus őssötét létezett – ez a „Wu ki”, azaz „kezdetlen” állapot, amit egy egyszerű körrel szoktak ábrázolni –, akkor ebbe a nagy sötétségbe egy villám beléhasított. A sötétből és súlyosból jin keletkezett. Amire viszont a villám fényessége hullott, könnyűvé, súlytalanná, világossá vált, azaz janggá változott. Így született meg a jin és a jang.

Ez az a két kozmikus erő, amiből minden keletkezik, ami mindent éltet, ami mindenben benne van. Ezek nem jók és nem rosszak, csak egyszerűen vannak, és mozgatják a világot. Minden az ellentétek szüleménye, a lét és nemlét egymásból formálódik, körkörösen, örökké, folyamatosan egymást kiegészítve alkotják egymást. „Lét és nemlét szüli egymást”

A taoisták a világmindenség előttiiséget nevezik Taonak, amiből minden fakad, amiben minden benne van, az ellentétek és a sokszerűség világa származik, keletkezik, ami ott van örökké változatlanul a dolgok mögött. Így a mindenség és a jin/jang is a Taoból származik. A Tao a nemlét. Ez az a nemlét, ami a semmi, az üresség, amiből a lét keletkezik.

– Azt kérdezheted, hogy lehet a nemlétből, a semmiből valami?

– Azért nevezik semminek, mert „azt” képtelenek vagyunk felfogni. Amit mi fel tudunk fogni, azt érzékelnünk kell valamelyik érzékszervünkkel, de az csak egy hatása, következménye a feltétlen valóságnak. – Ha viszszagondolunk Platónra, akkor ráismerünk, hogy hasonlót fogalmazott meg az ideákkal kapcsolatban: ami az égben van, az a valóság, és a földön annak csak az utánzása, ami megjelenik, amit képesek vagyunk érzékelni. – Szemléletükben a nemlét a meghatározott léten innenlévét, a

Szűcs-kerámia

lételőttiiséget jelenti. A természet és az ember is ebbe az egységbe, az egészbe tartozik, annak egy része, ami, mint minden, tartalmazza a Taot. De a „Tao” csak egy szó, amivel az ember megpróbálja a megnevezhetlent megnevezni, és ezáltal megfoghatóvá tenni, azaz érzékelhetővé átalakítani – nevet adott neki. Erről a „névadásról” eszembe jutott egy idézet Lin- csi apáttól:

„A szavak sosem a dolgok.
Ne figyelj a sok beszédet!
A szavak közt csak bolyongsz,
Ki csak beszél, eltéved.”

De nézzük meg, hogy Lao-ce hogyan fogalmazta meg a Taot.

„Az út üres,
de működését abba sose hagyja.
És mélységes,
mindennek ősatyja.

Megfoghatatlan
és mégis van.
Én nem tudom, ki a szülője,
de vénebb, mint a tünemények őse.”

„Az út szülte az egyet, az egy a kettőt,
a kettő a hármat,
a három valamennyi létezőt,
mind tartalmazza a hímét és a nőt,
s a láthatatlan lehelet egybeolvasztja ezeket.”

Szabó Aida (Jampa drolma)

Hóvári Zoltán: A próféta

BEMUTATKOZIK

TILINGERNÉ GERLEI ILONA

Budapesten születtem 1957-ben. Az általános iskolám elvégzése után 3 éves kötőipari szakmunkásképző iskola következett.

Egy évet dolgoztam a szakmában, majd a munkahelyek útvessztőiben bolyongtam. Voltam műszaki rajzoló és házon belüli levél és csomaghordó a MÁV Tervező Intézetben. Ezt követően

műszaki rajzolóként dolgoztam a Gázműveknél és a Kőfaragó Vállalatnál.

Voltam óvodai dajka és egy hónapig metrópénztáros-tanuló a BKV-nál. S végül –remélhetőleg– végső állomásként következett újra a MÁV.

Itt dolgozom hangos bemondóként immár 23 éve.

1973-ban kezdtem el verset írni és mondani, rendszeresen részt veszek szavalóversenyeken.

Az irodalom szeretetét az Édesanyámtól kaptam szép és nemes örökségül.

Jelenleg Érden élek férjemmel, Hópehely nevű „hópárduc” cicámmal és Szultán nevű kutyámmal.

Kedvenc időtöltésem a hímzés, az olvasás és a kirándulás.

Jól érzem magam az Érdi Irodalomkedvelők Klubjának csapatában, ahol sok szépet tanulok az irodalom rejtelmeiről.

IX. 7-én lehozta **Barcarola** és **Szálló füst** c. versemet (ez mezőn kapáló lányokról szól). 1969 márciusától 1980 májusáig tervező vállalatnál dolgoztam fordítóként (német, orosz, lengyel). **Délia** c. versemet 1971-ben írtam. 2011. IV. 13-án hangozhatott el először (a Csuka Zoltán Városi Könyvtárban). **Pablo Neruda** chilei, Nobel-díjas költő tervezett budapesti látogatására írtam Pablo Nerudához c. versemet (ld. 2. o.). 1973-ban áttértem a **PRÓZÁRA**. Első novellám Átnyúlok a védőfalon a PEST MEGYEI HÍRLAPban jelent meg II. 11-én. Különc, filozofikus mérnökről szól. Majd a Magvetők körben szerzői estjeinken elhangzottak: **Ketten a garázsban, Néhány korty keserű lé** (Budapest), **Arvíz, ügyebár** (Nagykörösön). A XIII. k. József Attila Művelődési Házban is volt irodalmi estünk 1975. IV. 18-án és VI. 6-án. Elhangzott **Holdfény az irodában** (lehozta a SOMOGY '74 3. sz.) és **Zolotnyica**, ez a Szovjetunió egyik gyárának az állapotát festi le. A PEDAGÓGUSOK LAPJÁban elbeszélésem is megjelent, 1976. III. 8-án **Az ember élni akar**. A SOMOGYban jelent meg 1979-ben A pincében (gyerekkori háborús élményeimről). Az ÚJ FORRÁS 1977-ben **A vadászatot** közölte (az akkori elit kedvenc időtöltéséről), 1979-ben a **Piros overall és három szál tulipán** címűt, egy építőipari munkás helyzetéről. 1983-ban **A csillag** látott napvilágot, külföldön dolgozó táncosnőről. A HEVESI SZEMLE 1976-ban a **Dadogó, Jánoska és a többiek**et közölte, fiatalok balatoni viselkedéséről. Majd 1977-ben a **Kancsal és jámbor utastársat** és az **Este 8 óráigot** (egy éjjeliőr meggyilkolásáról). 1978-ban a MINIATÚRÓK jelentek meg, egyikük **A harmincezer vers**. 1980-ban: **Csalóka csillagjegyek** (az újdonság- asztrológiába és a magként meghagyott maszekok életébe nyújt bepillantást) és **A súlyemelő** (az irodalmi teljesítmények maradandóbbak, mint a kilók emelgetése). 1982-ben a **Lelkek és asszonyok** jelent meg, drámarészlet. A VASPRÓBA '75 és '77 somogyi antológiákban publikáltam, majd a '79-esben a **Különleges házasságot** (nagyszüleim házasságáról). Szociográfia: **Emma és a metró** (FORRÁS, 1977). A 90-es években torz falusi világra világít rá az **Esti nyögések az ötvenes években** (ÚJ DUNÁNTÚLI NAPLÓ 1990. VI. 30.) 1973-ban jött létre az elképzelés: keretes elbeszélésgyűjteményt írok reneszánsz hagyományok nyomán, a XX. század második felének irodalmi tükre lesz, valós történetekkel. 2009-ben adtam ki: TETRAMERON I. ÍZELÍTŐ. 1980 júniusától 1996-ig a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál dolgoztam idegen nyelvű levelezőként (német, orosz, francia). 2009-ben az Újbuda 60+ antológia közölte Kocsisok c. 1959-ben írt elbeszélésemet a nehéz pusztai életről. A 2009-es Radnóti-év alkalmából Pilisvörösváron antológiát adtak ki, benne **A háború nem jó**, visszaemlékezés gyerekkoromra 1945-ig. 2010-ben jelent meg a debreceni ÉLETMESÉK antológiában **A fűrészgatteres szomszéd és az a fura éjszaka**.

Az Irodalomkedvelők Körének 2008 októbere óta vagyok tagja.

RINYAI LÁSZLÓ

1941. X. 18-án születtem. Rinyaszentkirályon (Somogyban) nőttem fel. Első versemet 8 éves koromban írtam, címe egyből: **Az Élet**. (Ld. a 2. oldalon.) 1956. VIII. 22-én írtam a **Cséplőmunka** c. szonettet, ezt 1972-ben átdolgoztam tercínává. (ÉRDI IRKA I. évf. 1. sz.) Első megjelent versem: **Alkonyati csendkép**. (1960. V., a Pécsi Pedagógiai Főiskola lapjában.) Következő versem a BARANYA IFJÚSÁGÁban jelent meg. (**Rosemarie**, 1960. X. 1.) Egy nyugat-német film főszereplője ihlette. Újra az IFJÚ PEDAGÓGUSban XI. 7-én: **Plein air**. A nyári építőtábori munka felidézése. Majd Séta a határban (Rinyaszentkirályon), BARANYA IFJÚSÁGA 1961. 3. sz. Fiatal tehetségek bemutatkozójaként 1961. V. 6-án Pécs Város Művelődési Házában elhangzottak: **Két csillag, Emlék, Szenvedély, Este a határban, A szén, Kapások, Rokokó, Téli elégia, Ophélie, Egy lány, Fantasztikus ballada, Boldogság** (paródia). Ez 2011-ben elhangzott rendezvényeken, Érden is.

1963-ban elvégeztem a magyar-német-orosz szakot. 5 évig tanítottam. A PEDAGÓGUSOK LAPJA 1966.

BEMUTATKOZIK

HÓVÁRI ZOLTÁN

1963-ban születtem Budapesten.

Műszerész, tüzeléstechnikus, karbantartó, amatőr, versfaragó, festő, apa, szerető, barát és ellenség. Mind Én vagyok.

Matematikus, közgazdász, politikus. – Na ez nem Én vagyok!

Egészen kisgyermekkoromban már megpróbáltam a versírást, sőt mai napig őrzöm első versemet, de csak magamnak.

Festek, rajzolok – egy időben még kerámiát is készítettem –, elsősorban magamnak.

Boldog vagyok, ha másnak is tetszik.

De:

Nem vagyok sem költő, sem képzőművész. Úgy gondolom, mindkét jelzőt ki kell érdemelni ahhoz, hogy használhassa az ember, mert mások adják őket, nem mi választjuk!

Szeretem a verseket. Szeretem a képeket, és szeretem a szépet.

Mindenben.

Köszönöm, jól vagyok!
Az olaj lámpámban még
remélem, sokáig ég.
Ha olajam elfogyyna mégis,
nem kérnék kölcsön, mert
CSAKAZÉRTIS
Köszönöm, jól vagyok!

Hóvári Zoltán

AZ ÉRDI SZÜCS-KERÁMIA

Egy kézműves házaspár számára a legkönnyebb bemutatkozási lehetőség, ha műhelyében munka közben látják, háta mögött kész munkáival. Kezdsnek legjobb, ha az ember beleszületik egy mesterségbe. A lázadás korszakát mindig követi a belátás, 10 év előny gyermekként termelőmunkát végezni a szakmában. Ez volt a kezdet az én életemben iparművész kerámikus anyám mellett. A Képzőművészeti Gimnázium festőszaka és a drezdai Szépművészeti Főiskolán eltöltött évek hasznosnak bizonyultak. A férjem pedig velem egy számára áhított életpályát is választott. Tudása, ereje 3 évtized alatt kiváló korongossá formálta. Rám már csak a tervezés, díszítés, mázazás, festés marad. Ezek a körülmények alakították máséhoz nem hasonlítható formavilágunkat, stílusunkat. Dicséret és irigység kísért bennünket, ez igazán így ösztönző és ideális. Ami viszont rendkívül fájó minden művész és kézműves számára, amire igazán nem számítottunk, hogy a jó ízlés kevés ember kiváltsága lett. Nem szégyen a kommersz, a giccs, a közhelyes gondolkodás. A tegeződő proletár lakberendezési lerakatkából ki sem talál az elszédített magyar. Megveszi a halfeldolgozó gyár szemetéből műgyantából kevert „dísztárgyat”. Az ál-afrikai faszobrot, ami gipszből van és a méregdrága, kasírozott, patinázott műtárgyat. A lényeg: csak hazai ne legyen! Küzdünk, harcolunk, felvilágosítunk, ahol csak lehet. Bízunk a fiatalokban, hogy fellázadnak az ízlésterror ellen. Ez a mi ars poeticánk. Nyitott szívvel és ajtóval várjuk a hasonlóan gondolkodó érdi polgártársainkat!

Tisztelettel:
Szűcs házaspár

BESZÁMOLÓ

Lackfi helyett

Akár testvérklubként is működhetnénk az Ercsiben lévő irodalmi klubbal -- gondoltuk, amikor meghívtak néhányunkat, hogy június 1-jén ünnepeljük együtt a könyvhetet. Úgy is vártak bennünket: terített asztalokkal, ajándék haiku-origamikkal, mint a nagyon kedves vendégeket. Zsúfolásig megtelt a könyvtár a helyi érdeklődőkkel. Azt mondják, mindig ennyien vannak.

A klubvezető, Szabó Aida és az egyik szervező, Kósa Márta régóta tagja a mi érdi közösségünknek, ezért is vetődött fel a testvériség ötlete.

A zeneiskola növendékei és tanárai fuvoláztak, gitároztak, kivonult a TV, még a polgármester is megtisztelte az ünnepséget. Nemcsak a könyvhétnak szólt a fokozott figyelem, hanem annak is, hogy Kósa Márta néhány verse megjelent egy neves antológiában.

Felolvasásra (saját írások és klasszikusok) kevesebben vállalkoztak, mint nálunk. Viszont meglepő volt számomra, hogy mindig van előre megbeszélte költő/író, akinek életművéből felkészülnek: előadást, ismertetést, műelemzést tartanak, kötetéről beszélgetnek...

Rendhagyó irodalomóra -- önálló felkészüléssel, hozzáolvasással, előterjesztéssel.

Sokan és szívesen teszik. Aztán a pusztán kíváncsiak száma se csekély.

Zárásként Füst Milán Boldogtalanok című darabjának első felvonását olvastuk el dramatizálva, olvasópróba jelleggel. Aki nem ismerte a művet, fölkelte a figyelmét a hétköznapi szereplők közötti konfliktus, a szűkszavú, feszes dialógus, és talán elolvasásra serkenti.

Ilyen Ercsiben az irodalomkedvelők klubja.

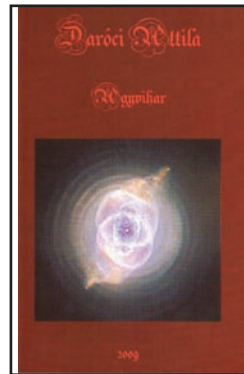
Ebben az időben Lackfi Jánossal találkozhattak az érdeiek a Csuka Zoltán Városi Könyvtárban. Kiváló élmény volt -- mondják. De nekünk eszünkbe se jutott, hogy hiányzik.

Daróci Lajosné

IRKA KÖNYVESPOLC

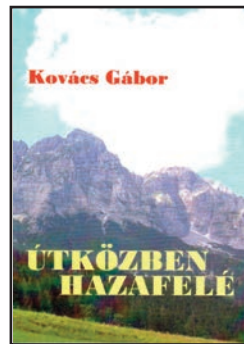
Olvasóink figyelmébe ajánljuk:

Daróci Attila: Agyvihar c. verses kötetét.

„Daróci Attila a kozmosz költője. Az embert szeretné felemelni a XXI. század gondolkodásának színvonalára. Szeretné rádöbbeneni az egyént és vele az egész Emberiséget, hogy a végtelen gyermekei vagyunk. Daróci Attila azt is tudja, hogy az emberi természet képes befogadni a Kozmoszt, a Világmindenséget, hiszen az Ember és a Csillag anyaga ugyanegy. Ami kettőjüket összeköti, az a Teremtőtől való Értelem.”

Ami kettőjüket összeköti, az a Teremtőtől való Értelem.”

Kovács Gábor: Útközben hazafelé c. könyvét

„Kovács Gábor őszintén vall arról, hogyan látja ezt a szörnyű és csodálatos, félelmetes és barátságos, rohanó és cammogó világot. Nem éri be azzal, hogy odadob pár gondolatot, véleményt, érzést: nesze nektek, én így látom, ez az én világképem. Ennél sokkal többet ad: betekintést családi

kötélékeibe, gyermekkorának meghatározó élményeibe. Az Útközben hazafelé nem több és nem kevesebb, mint pillanatkép egy 33 éves fiatalember szemével 2010-ben, Magyarországon.”

Szabó Aida: Pillangóálmok c. verseskötetét

„Szabó Aida (Jampa drolma, szelíd-séggel védővel) verseivel egy különösen szenvedélyes, szép és mégis nyugodt világba kalauzol el bennünket. Beenged saját érzéseibe, és egy kicsit részesei lehetünk az életének. Átérezzük vele a szenvedélyt, a fájdalmat, a vágyakozást, és minden

olyan emberi érzést, ami bennünk is megtalálható, de sokszor elfojtjuk. Őszintén ír, lelkét kítárva élénk, átadva a szeretetet, szépséget és nyugalmat, amit a versei sugároznak.”

A könyvek megvásárolhatók a Bíró András Könyvesboltban..

ÉRDI IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048

E lapszám támogatója:

NYITVATARTÁS: H-P: 8⁰⁰-17⁰⁰; SZ: 8⁰⁰-12⁰⁰

- MAGYAR, SPANYOL, OLASZ CSEMPÉK, JÁRÓLAPOK
- RAGASZTÓ-, FUGÁZÓ ANYAGOK
- TERMÉSZETES KÖVEK, MASSZÁZSRENDSZEREK
- SZANITEREK ÉS KÁDAK, ZUHANYKABINOK

2030 Érd, Riminyáki út 86., Tel/Fax: 06-23/ 520-358,
Tel.: 06-23/ 520-359, Mobil: 06-20-933-53-46
E-mail: terrakottacsempeudvar@gmail.com

www.terrastudio.eu

TARTALOM

Őszi haiku levelek:

Kreischer Kornélia, Szabó Aida, Habos László 1

Versek:

Rinyai László, Szabó Imre 2
Kreischer Kornélia, Temesi Éva 3
Szabó Aida, Kósa Márta 4
Győri Gábor, Győri Zoltán 5
Daróci Attila, Kiss Gábor 6
Habos László, Karácsony István 7
Nagy Sándor, Gróf Mária 8
Tiszaörsi Nagy Zoltán, Hegyvári Zoltán 9

Diákírók:

Varga Berta 10
Bozó Patrik 11

Illusztrációk:

Vernyik Anett, Márton Gábor 10
Gergely Zsófia, Kiss Boglárka 11

Prózák:

Tilingerné Gerlei Ilona: Határon túl 12
Kovács Gábor: Útközben hazafelé 12
Szabó Aida: Egérlesen 13
Habos László: Drága gyermek 14
Major Gábor István: A gombák 15

Tanulmány:

Szabó Aida: Fehérlótusz 16

Bemutakozás:

Tilingerné Gerlei Ilona, Rinyai László 17
Hóvári Zoltán, Az érdi Szücs-kerámia 18

Beszámoló:

Lackfi helyett: Daróci Lajosné 19

Könyvespolc:

19

Illusztrációk:

Majorné Bánáczki Julianna 1,2
Hóvári Zoltán 5,6,7,8,16
Szücs-kerámia 6,8,9,12,16

F E L H Í V Á S

Az Érdi Irka irodalmi-kulturális folyóirat

Szeretet, barátság, türelem, jószág témakörében **versíró**, valamint **kötődések** témában **prózaíró pályázatot hirdet!**

Az embert (bárhon nő fel) alakítja a táj, ezer szállal kapcsolódik hozzá, erőt ad, bizakodást, pedig küzdelmet jelent a napi élet. Érd azért is érdekes lehet, mert hazánk különféle tájairól települtek be lakók. A somogyiakat más gondolatok, problémák foglalkoztatják, más az életük, máshogy boldogulnak, mint az alföldiek vagy a folyók mellől érkezettek. Milyen élményt hoznak a szülői házból, a szűkebb szülőföldről?

Feltételek: a pályaműveket névvel, elérhetőségi címmel ellátva 2011. október 31. határidővel kell eljuttani a szerkesztőség címére vagy a dalane@freemail.hu e-mail címre. Verspályázat esetében két darab nyomtatásban még meg nem jelent verset, prózapályázat esetében maximum két A/4 oldalnyi (12-es betűmérettel) terjedelemben.

A pályaműveket Bíró András költő, író, publicista vezetésével az irodalmi klub nem alkotó tagjai bírálják el: Somfai István (Poly-Art), Győriné H. Angéla, Daróci Lajosné (klubvezető).

Nevezési díj nincs. Eredményhirdetés: karácsonyi műsor keretében a Szepes Gyula Művelődési Házban. Díjazás: a kiemelkedőknek neves érdi képzőművészek adják át saját műalkotásukat. A legjobbnak ítélt szerzők műveiből válogatás jelenik meg az IRKA ANTOLÓGIÁBAN.